



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3843/2019
12.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Горан Стаменић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Управа граничне полиције, Регионални центар Граничне полиције према ..., коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 283/2018 од 06.07.2018. године, у седници одржаној 12.12.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 283/2018 од 06.07.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Димитровграду П1 1233/11 од 13.12.2017. године, која је исправљена решењем истог суда П1 1233/11 од 04.01.2018. године, ставом првим и другим изреке усвојен је тужбени захтев тужилаца, па је обавезана тужена да по основу неисплаћеног дела зараде за рад у дане државних и верских празника, прековремени рад и по основу ноћног рада, у периоду од марта 2008. године до марта 2011. године, плати појединачне месечне износе (за сваки од тражених основа) и са припадајућом каматом ближе одређеном овим ставовима изреке, и то: тужиоцу АА укупно 46.725,53 динара, а тужиоцу ББ укупно 65.280,20 динара; као и да за тужиоце уплати доприносе по основу пензијског и инвалидског осигурања запослених, као и доприносе по основу здравственог осигурања надлежном Фонду здравственог осигурања – Филијала Пирот и то у износу који обрачунају надлежне службе тужене у време обрачуна, а на износе ближе одређене у овим ставовима изреке, те да тужиоцима накнади парничне трошкове и то: тужиоцу АА од 193.551,19 динара, а тужиоцу ББ од 193.869,19 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 283/2018 од 06.07.2018. године, одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Димитровграду П1 1233/11 од 13.12.2017. године, која је исправљена решењем истог суда П1 1233/11 од 04.01.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 395. ЗПП (погрешно се позивајући на члан 404. ЗПП), ради уједначавања судске праксе.

Решењем Р4 247/2018 од 19.11.2019. године, Апелациони суд у Нишу није предложио Врховном касационом суду одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 283/2018 од 06.07.2018. године, у смислу члана 395. ЗПП.

Врховни касациони суд налази да Апелациони суд у Нишу правилно налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији у складу са чланом 395. ЗПП, па је оцењујући дозвољеност ревизије, применом члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 125/04 и 111/09), који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“ број 72/11), а у вези члана 23. став 3. ЗПП („Сл. гласник РС“ број 55/14), нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 23. став 3. ЗПП („Сл. гласник РС“ број 55/14), која регулише дозвољеност ревизије у свим споровима који нису правноснажно решени до 31.05.2014. године, односно до дана ступања на снагу овог закона, прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијеног дела прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате, поднета је 28.04.2011. године, а правноснажна пресуда донета је 06.07.2018. године. Тужиоци нису јединствени супарничари у смислу члана 204. ЗПП, па се вредност предмета спора која се ревизијом побија цени у односу на сваког тужиоца појединачно, тако да је побијана вредност предмета спора у односу на тужиоца АА 46.725,53 динара, а у односу на тужиоца ББ 65.280,20 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, од 100,1570 динара за 1 евро, представља динарске противвредности износа испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се тражена правна заштита не односи на заснивање, постојање или престанак радног односа, а да вредност побијаног дела новчаног потраживања у односу на сваког тужиоца појединачно не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 23. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић